

kundskab, som Toldvæsenet ikke kan antages at være i Besiddelse af. Jeg tror, at allerede det nuværende System kræver en ikke ringe Varekundskab hos Toldvæsenet, særlig hvad Manufakturvarer angaar, og, som jeg før nævnte, vil det være nødvendigt, dersom man ikke gaar den Vej, jeg her har foreslaaet, at gaa yderligere med Hensyn til Specificationen af de forskjellige Positioner, særlig under Manufakturvarer og ogsaa Galanterivarer og andre, men jeg holder mig til Manufakturvarer, som er Hovedsagen. En saadan Specification vil nødvendig udkræve en større Varekundskab hos Toldvæsenet, end dette nu er i Besiddelse af. Jeg tør sige, at enhver- som helst Toldreform for Manufakturvarer, hvad enten den gaar i den ene eller anden Retning, vil udkræve en større Varekundskab med Hensyn til Manufakturvarer og forskellige andre Artikler, end Toldvæsenet nu er i Besiddelse af, og hvis Toldvæsenet da ikke er i Besiddelse deraf, er det en Feil. Det vil være en Nødvendighed, hvis det skal blive blot nogenlunde tilfredsstillende, at Toldvæsenet er i Besiddelse af en større Varekundskab, end det nu er. Hvor vidt Toldvæsenet behøver at drive sine Undersøgelser overfor Varer, som indføres under Værditold, vil i det Hele taget bero paa den Maade, hvorpaa det kan se, at Værditoldsystemet benyttes fra de Handlendes Side. Det er Noget, man snart, om end overfladigt, dog aldeles bestemt kan se, om der i det Hele taget drives Besvigelse med Værditoldvarer eller ikke, i Almindelighed taget, og dette maa naturligvis have megen Indflydelse paa den Grad, hvori Toldvæsenet behøver at udføre sine Undersøgelser. Naar der saa kommer til at foreligge Tilfælde, som der i alt Fald vil komme til at foreligge, hvor Toldvæsenet har Mistanke om Besvigelse, vil det for saadanne Tilfældes Vedkommende volde mindre Vanskelighed, naar de da ikke ere altfor hyppige, at tilkalde Sægtmyndige til Bedømmelse af de Varer, som ere indførte, og i Henhold dertil at tage sin Bestemmelse. Jeg forstaaer vel, at Toldvæsenet gruer for dette som for alt Nytt; det er jo i det Hele sen Egenhed ved Administrationen, at den gruer for det Nye, men man kan ikke ved Bedømmelsen af, hvorvidt man skal gaa over til noget Nytt, tage Hensyn til, hvad Administrationen fra sit Standpunkt anser for det Heldigste. Her ere to Hensyn, som staa langt over Administrationens Løb; paa den ene Side det finansielle Hensyn og paa den anden Side Hensynet til det almindelige Publikum, saavel Forholdere som Forbrugende. Dette er de væsentligste Indvendinger, som ere gjorte imod

Værditold, og naar jeg har opstillet dette Forslag, saa er det, fordi jeg for mit Vedkommende tror, at det er den heldigste af de to Veie, som der er at gaa her, og som jeg nylig har nævnt: enten en videregaaende Specification eller Indførelsen af en Værditold. Og da Duffet om Værditolden i denne og flere andre Retninger er blevet fremført med ikke ringe Eftertryk i den senere Tid, maa jeg ønske, at Spørgsmaalet bliver gjort til Gjenstand for en alvorlig Prøvelse, saaledes, at det kan blive belyst fra forskellige Sider. Endnu vil jeg nævne et Punkt, hvor jeg har foreslaaet Værditold, nemlig for Ost. De veed, at det har været et Stridsspørgsmaal saavel med Regjeringen som mellem mangfoldige Meningsfæller indbyrdes, hvorvidt man burde bevare den nuværende Ostetold eller opheve den. Afgørelsen til, at man har ønsket at faae den opgivet, er den, at derved forbyres en meget almindelig Forbrugsartikel navnlig for den simple Befolkning, idet Ostetolden rammer den simple Ost lige saa vel som den dyre. Paa den anden Side maa det erkjendes, at Luxusoste meget vel kunde bære en Told. Dette dobbelte Hensyn vilde man kunne tage, og man vilde komme ud over Vanskeligheden ved at lægge en Værditold paa Ost. Den Ostetold, jeg har foreslaaet, vil, beregnet efter den nuværende Indførsel, bringe det samme Udbytte som den hidtilværende Ostetold. Der tilstgtes ikke nogen større Indtægt for Statskassen, men kun at fordele den nuværende Indtægt paa en mere passende Maade i Forhold til Ostens Værdi. Med disse almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Thingets Prøvelse og ligeledes tillade mig at anbefale det til Regjeringens velvillige Modtagelse. Jeg behøver ikke at sige, at da det er et Forslag af Enkeltmand, saa fremtræder det ikke paa nogensomhelst Maade som et Ultimatum i nogen Henseende. Jeg bringer Sagen frem til Drøftelse for Thinget, fordi jeg tror, at jeg gjør denne Sag en Tjeneste derved, og jeg haaber, at man fra alle Sider vil arbejde paa at naae til en Overenskomst, som efter min Overbevisning ikke taaler at opsættes længere.

Finansministeren (Estrup): Den ærede Forslagsstiller har vist fuldstændig Ret i, at man ikke kan naae frem til en almindelig Toldrevision uden gjennem et Kompromis mellem de modstridende Interesser; Producenternes, Konsumenternes og Statskassens Interesser, alle maa jo mødes. Men naar den ærede Forslagsstiller har ment — og saaledes forstod jeg ham — at det